

Když se řekne „magie“, nastartuje se u každého jiná představa. Určitě také nějakou máš. Nepochybně znáš někoho, kdo si z toho dělá legraci, a dalšího, který to pro změnu bere smrtelně vážně. S magií ses poprvé setkala, jako my všichni, v dětských pohádkách a později ve filmech plných kouzel. Z dob pronásledování čarodějnic přetrvala v souvislosti s magií představa čehosi nebezpečného. Lidi si s ní spojují lidské oběti, vzývání Satana, divoké orgie a podobné temné výjevy. Bylo by naivní domnívat se, že tento druh provozování magie neexistoval. Ale stejně naivní bude považovat veškeré magické praktiky za temné. Je velice lidské chovat podezření vůči tomu, čemu nerozumíme. Ihned v tom vidíme kouzla a čáry (dnešní biopsychotroniky a léčitele snadno můžeme považovat za novodobé čaroděje, i když klasické atributy mágů nemají). Naštěstí toto nazírání patří spíše minulosti. V naší řeči se dnes zabydlela slova jako „magické“, „kouzelné“, „čarovné“. Míní se jimi něco zvláštního, fascinujícího, přitažlivého, něco, co dělá ohromující dojem. Když je člověk zamilovaný, tak se cítí očarován láskou, divadelní představení zanechává magický dojem, letní hvězdná obloha je okouzlující...

Mám-li za sebe odpovědět, co všechno považuji za magii, řekla bych, že všechno. Zrození, život,

láska i smrt jsou veliká kouzla, kterých se účastníme my všichni. Ale samozřejmě magie existuje i jako zcela specifická starodávná **okultní věda**. Můžeme ji také vnímat jako umění. Umění ovládat, ovlivňovat a proměňovat, umění vstupovat do kontaktu s určitými silami, které pro většina lidí zůstávají hádankou. Samotné slovo magie pochází z řeckého slova *megus*, někdy také *megein*, což znamená „velký“.

Mezi okultisty je rozšířená představa, že první knihu magických nauk napsal Thovt, egyptský bůh magie, který bývá zobrazován s hlavou ibise; řecké jméno tohoto boha je Hermes. Z nálezů v mnoha egyptských zasvěcovacích střediscích je patrné, jak velký vyznám magie měla v starodávných kulturách. Severská magie je spojená s darem Ódina, který se obětoval u stromu světa, aby objevil mocné runy; díky tomu vznikla tzv. runová magie. Magie tedy má božský původ. Doprovází člověka od prvopočátku jeho existence, byla uznávána a hojně praktikována.

Lidská touha být zadobře s bohy, přírodními živly a vším, co představuje ohrožení, je tu zřejmě odjakživa. Po celém světě se rozšířily rozmanité druhy magických systémů. Šamani, mágové, věštkyně i čarodějky se těšili úctě a lidé si jich považovali. Až křesťanství začalo považovat magii za nežádoucí

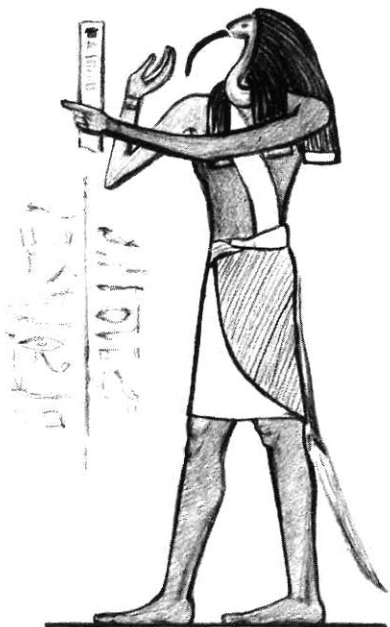
Okulní vědy (okultismus)

byly skrývaným systémem poznání o přírodních silách, které nelze běžnými metodami zkoumat.

Utajované byly proto, že jejich zneužití vede ke zkáze. Je to jeden z předpokládaných důvodů zániku bájně Atlantidy. Člověk musel prokázat, že je hoden toho, aby se okulními vědami mohl zabývat. Dnes již nejsou opředené tajemstvím a mnoho z tohoto vědění je přístupné všem. Dokonce i konvenční vědy připouštějí platnost některých hypotéz, považovaných donedávna za ryze okulní (např. astrální svět, s kterým magie pracuje, nalézá své potvrzení v teorii

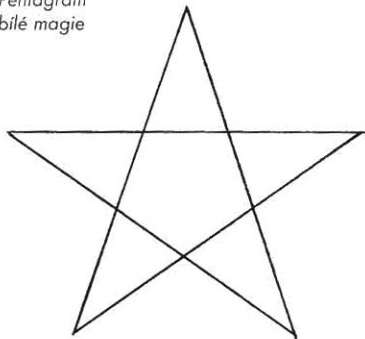
„morfogenetických polí“ anglického biologa R. Sheldraka).

Astrální svět (též astrál nebo astrální světlo) je klíčový pojem okultismu. Představuje neviditelný rozměr bytí, který spojuje svět idejí čili vyšších principů s tím, co existuje a co jsme schopni svými smysly vnímat. Staří Egypťané pojmenovali astrální tělo člověka ka a věčný život si představovali jako stálou existenci tohoto ka v astrálu. Astrál je zabydlen „fluidy“, astrálními útvary, duchy a různými jinými formami existencí. Mág je za určitých podmínek vnímá, navazuje s nimi kontakt a zaklínadly tyto astrální bytosti „přesvědčuje“, aby pro něj pracovaly.

a Laodiceaská rada roku 364 zakázala nejdříve kněžím a později všem věřícím, aby se magií a astrologii zabývali. Evropské dějiny čarodějnictví a magie jsou velice pestré a leckdy pochmurné. Dnes je populární čarodějnictví v podobě hnutí Wicca, které hlásá návrat k pohanskému uctívání přírody a pradávným rituálům. Toto hnutí je jako téměř všechna společenství, která se v současnosti zabývají magií, spojeno s neopohanstvím. Wicca uctívá Velkou bohyni Matku, která je ochraňujícím a plodícím principem, oživujícím planetu Zemi. Stoupenci Wiccy se často angažují

Pentagram
bílé magie

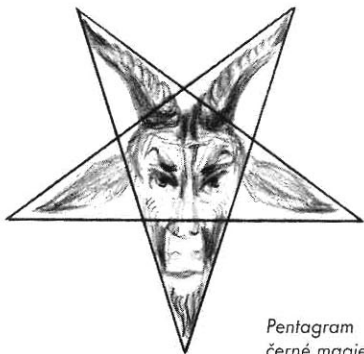

v ekologických hnutích a jejich snažení je nasměrováno k nastolení ekologické rovnováhy a ochrany přírodních zdrojů. Odpůrci tohoto hnutí však upozorňují na „mělkost“ jejich rituálů a obřadů. Kritizují jejich oproštění od původního komplexního významu a hlubších znalostí problematiky magie. Všeobecně se magie dělí na černou a bílou. Rozlišení vzniká podle charakteru záměru a také podle toho, zda se využívají síly dobra nebo zla (destruktivní). Běžně je za bílou magii považována taková magie, které jde pouze o konání dobra, například o léčení. Člověk je bytostí, která se obtížně spokojí s tím, kdo je, kde se nachází a co vlastní atd. Každý má mnoho tužeb a přání a samozřejmě se snaží jim vyhovět. Ten, kdo se magii zabývá, není „lepší“ a tak či onak je v pokušení použít své znalosti ve svůj prospěch. Kdo vlastně přesně ví, kde je hranice mezi magií bílou a magií černou? Mnohdy je

i v běžném životě těžké rozlišit dobro a zlo, například v případě, kdy štěstí jednoho vzniká z neštěstí druhého. Magie je ve své podstatě neutrální, je to nauka téměř jako každá jiná, ale záleží na člověku, jak ji využije. Někdy nejde ani tak o záměrné konání zla, jako spíše o nedomyšlení následků. V každém případě magie propůjčuje moc. Ten, kdo se jí zabývá, ví, že pokud své dovednosti použije k negativním účelům, podle vesmírných zákonů se mu to mnohonásobně vrátí.

Magie má různé podoby, nejrozšířenější jsou:

Mageia – přírodní magie (mechanické kouzelnictví), která souvisí se znalostí sil skrytých v bylinách, kamenech, číslech, věcech a jevech. Tuto magii provozovaly většinou ženy – čarodějnice, které byly považované za moudré, pokud konaly dobro.

Pentagram
černé magie

Theurgie – nejvyšší forma kouzelnictví, zabývá se duchovním světem idejí a principů. Nejvyšším cílem této magie je dosažení jednoty s bohem, vědomí boha.

Psychurgie – pracuje s astrálními bytostmi, s vyvoláváním duchů a božstev pomocí rituálů, obvykle v magickém kruhu se čtyřmi základními magickými nástroji (pozemským zobrazením jednotlivých živlových prvků), což jsou dýka nebo meč, pentagram, pohár a hůlka.

Čas od času se narodí jedinec, který má mimořádné schopnosti, třeba jasnozřivost, telepatii, levitování atd. Jsi-li „normální“ holka a toužíš něco z toho umět, věř, že se to dá naučit. Počítej však s tím, že to zabere spoustu času, a čas je velmi vzácný. Zvaž tedy, čemu ho budeš věnovat. Jako každá dívka v tvém věku máš jistě spoustu dalších zájmů a povinností. Většina současných čarodějnic žádné výjimečné dovednosti nemá a ani nepotřebuje mít. Má svá ženská kouzla, ženskou intuici a moudrost svých praprababiček. Jsou v tobě také zakódované – stačí obnovit některé znalosti, například z přírodní magie, a rozšířit je o pochopení vyššího smyslu a řádu. K tomu, aby se z tebe stala **malá**

čarodějnice, až tak velká kouzla nejsou zapotřebí.

Malá čarodějnice není „malá“ kvůli nezralosti. Cítí se být „malou“ před světem, který ji převyšuje, má k němu úctu a respektuje ho. Nemá snahu vládnout nad astrálními bytostmi a živly po vzoru velkých čarodějnic a mágů. Přináší jí potěšení poznávat z okultních věd to, co ji uvádí do harmonie s řádem přírody a s vlastním hlubším Já. Zajímá ji to, co lze uplatnit v praxi bez nutnosti rituálů a obětí. Nepotřebuje vzývat bohy a mocnosti, protože kontakt s nimi uskutečňuje v té nejhlubší části své duše. Každou vteřinou své existence jim poskytuje příležitost, aby se skrz ni podíleli na velkém mystériu Života. A to není vůbec málo. Za odměnu jí přislíbili, že nechají svobodu její duši.

